

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Επιτηδευμένον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΔΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί ἀρχίονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰώλου, 117, Ἐναντ. Χρυσόστηλαυαίσεως

Περίοδος Β'—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 29

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 217)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Ο ΧΟΥΝΤ. ΟΜΙΑΕΙ.

Ἡ ἀπόφασίς τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκὺ
μ' ἐξέπληξε. Πῶς; Ὁ Ἄ λ β ρ α-

ν ο ς θά ἐπιστρέφε πρὸς βορρᾶν, ἐγκαταλείπων ἀνευ βοήθειας τοὺς ἐξ ἄνδρας, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὰς σημειώσεις τοῦ Πάτερσων, πρὸ ἑπτὰ ἀπὸ μῆνων, ἔζων ἐκεῖ; .. Δὲν θά ἔκαμνε τὰδύνατα δυνατὰ διὰ νὰνακαλύψῃ τὴν ἡπειρον ἢ τὴν νήσον, εἰς τὴν ὅποιαν θά εἶχον βεβαίως καταρύγη οἱ δυστυχεῖς ναυαγοί, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καταστροφὴν τῆς νήσου Τσάλαλ; .. Τὸ καθήκον, τὸ ὅποιον ἐπέβαλλεν ἡ φιλανθρωπία, δὲν θά ἐξέπληροῦτο λοιπὸν ἐξ ὀλοκλήρου; ..

Καὶ ὁμῶς εὐρισκόμεθα μέλις κερὶ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, δηλαδὴ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτικοῦ θέρους. Ἐἴχαμεν ἐπομένως εἰς τὴν διάθεσίν μας δύο ὀλοκλήρους μῆνας, διὰ νὰ ἐξερευνησώμεν τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν ἐγκαίρως εἰς τὸν πολιτικὸν κύκλον, πρὶν μᾶς ἀποκλείσῃ ὁ τρομερὸς χειμὼν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. . . Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἤτοι μάζετο νὰ στρέψῃ τὴν πρῶταν πρὸς βορρᾶν!

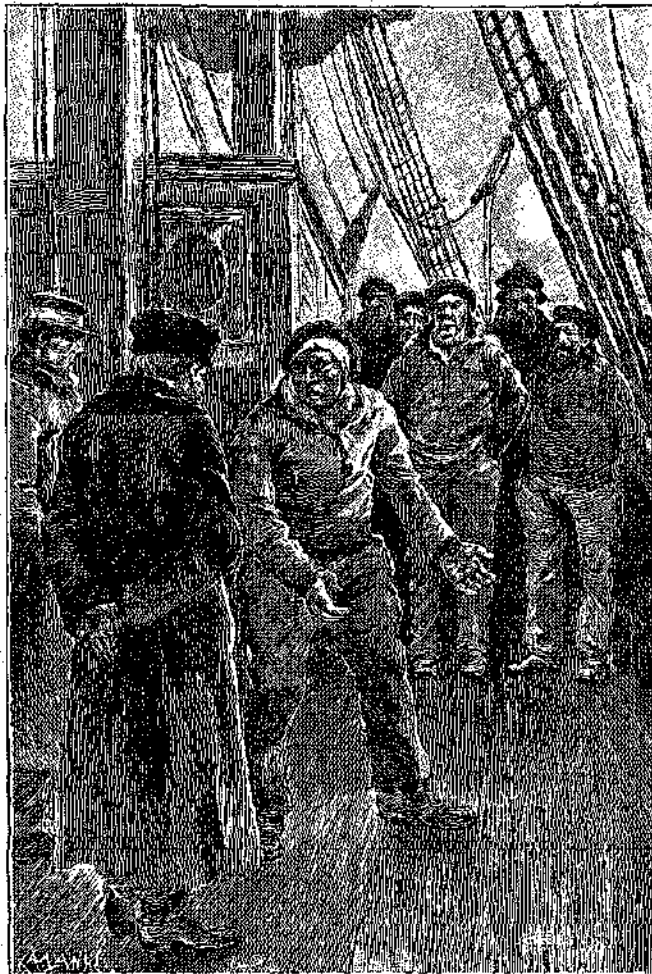
Αὐτὰ ἦσαν τὰ «ὑπέρ» τοῦ ζήτηματος. Ἄλλ' ὀφείλω νὰ δημολογήσω, ὅτι ὑπῆρχον καὶ «κατὰ» μεγάλης σημασίας.

Καὶ ἐν πρώτοις, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης; ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς δὲν εἶχε βαδίσῃ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ἀκολουθῶν τὸ προδιαγεγραμμένον δρομολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, διηυθύνετο πρὸς ὠρισμένον τέρμα,—τὴν νήσον Τσάλαλ. Κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἀτυχοῦς Πάτερσων, ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὠρισμένως εὐρίσκοντο οἱ ναυαγοί, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ σώσωμεν. Ἐν τούτοις δὲν εὗρομεν ἐκεῖ οὔτε αὐτούς, οὔτε κανένα ἐκ τῶν ἰθαγενῶν, οἱ ὅποιοι ἐξέλειψαν κατὰ τρόπον καὶ κατ' ἐποχὴν,

ὄχι ἀκριβῶς γνωστὰ εἰς ἡμᾶς. Εἶχον ἀρὰ γε κητορθώσῃ νὰ δραπετεύουσιν ἐκεῖθεν πρὸ τῆς καταστροφῆς, ἐπισυμβάσης μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τοῦ Πάτερσων, ἦτοι πρὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ μηνῶν; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ ζήτημα συνωφίετο διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπλουστάτου διλήμματος: Ἡ οἱ ἄνδρες τῆς Ἰά ν α ς εἶχον ἀποθάνῃ, καὶ τότε ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ἢ εἶχον ἐπιζήσῃ, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῦνας του.

Ἄς παραδεχθῶμεν τὸ δεύτερον. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, τί ἄλλο εἴχαμεν νὰ πράξωμεν, εἰμὴ νὰ ἐξερευνησώμεν, νήσον πρὸς νήσον, τὸ Ἀρχιτέλαγος, τὸ ἐκτεινόμενον πρὸς δυσμάς; Ἄλλ' ἔκτος τούτου, οἱ φουγάδες τῆς Τσάλαλ δὲν ἦτο ἀρὰ γε δυνατόν νὰ κατέφυγον καὶ εἰς ἄλλο τι μέρος τοῦ Ἀνταρκτικοῦ; Εἰς τὴν ἀνοικτὴν ἐκείνην θάλασσαν, τὴν ὅποιαν διέσχισαν διὰ τοῦ πλοιαρίου των ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Διρκ Πέτερς, δὲν ὑπῆρχον ἀρὰ γε καὶ ἄλλαι νῆσοι; . . . Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν μας λέγει τίποτε περὶ τούτου ἡ διήγησις τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, τῆς ὅποιος τὸ τέλος εἶνε τόσο ἀριστον καὶ νεφελοῦδες. Μόνος ὁ Διρκ Πέτερς θά ἠδύνατο νὰ μας φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν περιστάσει ταύτην, μόνον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μεγάλου ἐκείνου θά ἠδύναμεθα νὰ μάθωμεν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Τί ἀτυχία νὰ μὴ τὸν εὗρῃ εἰς τὸ Ἰλλינוῦά, ὅταν ἐπὶ τούτῳ μετέβῃ ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ, καὶ νὰ μὴ τον εἴωμεν τώρα ἐπὶ τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ!

Ἄλλ' ἐπιστρέφω εἰς τὸ ζήτημα. Ἄν ἀπεφασίζετο ἢ ἐξακολουθήσει τοῦ ταξιδίου, πρὸς κατὸν μέρος τῆς ἀ-

Ὁ Χρὶ ! ὁ Πύμ δὲν ἀπέθανε ! (Σελ. 226, σελ. γ')

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια - ίδε σελ. 222)

— Βλέπετε λοιπόν πώς μας έκορότευσαν ; είπεν ο Ένωμοτάρχης. Έλα, έλα, αφήστε πειά αυτή την όμιλία. Φθάει !

Και ο Ένωμοτάρχης έπια τον καρφέν του, χωρίς πολλήν βρεξιν και σιωπηλός. Έν τώ μεταξύ τα παιδιά ανέλαμθανον τώ μακρόν και επίκουον ταξείδιόν των. Άλλ' όχι πλέον με την πρώτη εύθυμian και ζωηρότητα. Η συμπεριφορά

« Η βροχή έπιπτε ραγδαία. » (Σελ. 228, στήλ. γ' .)

της κακής βροχοπούλας, η οποία τους είχε προξενήση τόσας ανησυχίας, τα έκαμε να δυσπιστούν και προς τον έαυτόν των και προς τους ανθρώπους. Διά τουτο έπροσπαθούσαν ναπορευτούν κάθε συνάντησιν. Άλλά τώρα ακριβώς ήσθάνοντο περισσότερο τον δεσμόν της αδελφικής αγάπης, έννοουν ότι δεν είχαν κανένα προστάτην εις τον κόσμο αυτόν, όπου υπήρχαν τόσο κακοί άνθρωποι, τόσο κίνδυνοι, ότι έπρεπε να μένουν ήνωμένα και αγαπημένα, διά να υποστηρίζωνται και να προστατεύωνται άμοιβαίως.

Έπεριπάτησαν πολλές ώρας, και εύρισκοντο ήδη πολύ μακράν από τον Σταθμόν της Χωροφυλακής, όταν ο Γιαννάκης εδήλωσεν ότι δεν ήμπορούσε να προχωρήση περισσότερο.

Έπλησίαζε σχεδόν μεσημέρι. — Άς καθήσουμε εδώ, Μηλιά. Έγώ να φάγω τή μιά φρουγιά και συ την άλλη.

— Όχι ; γιατί ύστερα δεν θα έχωμε τίποτε για τώ βράδυ. Έγώ θα φάγω ένα κομμάτι ψωμί πού μου έδωσε η κυρία Μαρία.

— Καλά. Δόσε μου από τώ ψωμί σου, να σου δώσω από τή φρουγιά μου.

Τά παιδιά εκάθησαν εις ένα φράκτην και έφαγαν. Έξαιφνης έσηκώθη ένας άέρας δυνατός, και μία άστραπή διέσχισε τά μεγάλα μαύρα σύννεφα, τά όποια έφαινοντο εις τον ορίζοντα, προχωρούντα όλονέν προς τώ μέρος των.

— Νά ! θα έλθω μόρα ! είπεν η Μηλιά. Πρέπει να φύγουμε άπ' εδώ.

— Και να πάμε πού ;

— Ξεύρω κ' έγώ ; Νά, εμπρός. Θα βρούμε κανένα σπίτι ή κανένα χάνι . . . δεν γίνεται ! Μά θα μας δεχθούν, πού δεν έχωμε πειά χρήματα ;

— Έγώ έχω ! είπεν ο Γιαννάκης με χαμόγελον. — Και πού τα ηύρες ; έ. πού τα ηύρες ; ήρώτησεν η Μηλιά άυστηρά και κάτωχρος.

— Μην κάνεις έτσι, είπεν ο Γιαννάκης. Αυτά τά λεπτά δεν τα έκλεψα ; μου τα έδωκαν. — Ποιός ;

— Ο Πετράκης. Τήν ώρα πού τον έχαιρέτισα, μου έβαλε 'στην τσέπη σου τώ μισόφραγκο. «Νά, πάρ' το, μου είπε' θα σου χρειασθή. Έγώ δεν το χρειάζομαι.» Και αλήθεια, με τέτοια καλή μαμά πού έχει, τί του λείπει, για να θέλη και λεπτά ;

— Μου κακοφαίνεται πολύ πού έδεχθης αυτά τά χρήματα. . . Τί θα πούν τώρα 'στο δικο να μας πάρουν για ζητιανάκια ; . .

— Άν δεν τα έπερνα όμως, τί θα έτρώγαμε αύριο ; . . Καλά, για σήμερα είχαμε ; μά οι άνθρωποι τρώγουν κάθε μέρα. Μηλούλα μου.

— Είνε άσχημο πράγμα να ζητιανεύη κανένας.

— Μπα ! έγώ θα μαζεύω λεπτά, χωρίς να ζητιανεύω.

— Πώς ;

— Νά, τραγουδώντας. Εις τώ χωριό είδα και άλλα παιδιά πού το κάνουν αυτό. Δένε ένα τραγουδάκι, και ύστερα γυρίζουν με δισκο.

Τώ σχέδιον αυτό έκαμε τά παιδιά να γελάσουν. Άλλ' εξαφνα άντήγησε μία δυνατή βροντή και ήρχισαν να πίπτουν παχίαι σταγόνες βροχής.

Έπρεπε να σηκωθούν άπ' εκεί και να ζητήσουν καταφύγιον. Η Μηλιά ήγκάλιασε τον αδελφόν της, από την μέσην, και ήρχισαν να τρέχουν μαζί. Η βροχή έπιπτε ραγδαία και έπερνούσε τά φορέματά των. Τώ πόδι του Γιαννάκη έχώθη εις την λάσπην, και καθίς ; έκαμε να το τραθήξη, τώ υπόδημα έμεινεν εκεί κολλημένον.

— Στάσου, Μηλιά, γιατί ήγγικε τώ παπούτσι μου !

Η Μηλιά έσκυψε και τού τώ έφίρεσε.

— Άχ, δεν μπορώ πειά, Μηλιά. . .

Μέσα 'ς αυτό τώ μεγάλο δάσος, πού θα βρούμε τήν άκρη ποτέ ; . . — Μά πώς είναι δυνατόν να μένουμε εδώ όλη τή νύκτα, να βρεζώμεθα έτσι ;

— Έλα, έλα, σε παρακαλώ. — Θέλω, μά δεν μπορώ. Είμαι πολύ κουρασμένος. Πήγαυνε σύ, και άμα βής κανένα σπίτι, έρχεσαι και με πάρνεις.

— Νά σ' αφήσω εδώ ; Τι λές, Γιαννάκη μου ;

— Άκουσε ; είμπορώ να έλθω ως τήν άκρη αυτού του δρόμου ; όχι όμως μακρότερα. — Δός μου τώ χέρι σου και στηρίξω επάνω μου καλά.

— Μά εσύ δεν είσαι κουρασμένη ; ήρώτησεν ο Γιαννάκης με άσθενή φωνήν.

— Όχι, όχι ; έγώ άντέχω ακόμη στηρίξου επάνω μου όσο θέλεις. Έπεριπάτησαν άργά-άργα ως μισή ώραν. Έν τούτοις η Μηλιά έβλεπεν ότι ο Γιαννάκης έλεγε τήν αλήθειαν, δι' μετ' όλίγον θα έπιπτεν από την κόρυσιν, και η νύξ εκείνη, μέσα εις τώ δάσος, μ' εκείνον τον καιρόν, θα ήτο νύξ θανάτου και δια τούς δύο.

Και ούτε ένα άμάξι ! . . ούτε ένας άνθρωπος ! . . ούτε ένα σπίτι ! . . Έτύρθησαν με κόπον έως τώ άκρον του δρόμου, και εκεί εκάθησαν εις ένα σωρόν από χαλίκια. Ύστερα η Μηλιά ανέβη επάνω εις τον σωρόν και έκόνταξε γύρω της.

— Γιαννάκη, κάτι είδα ! ανέκραξε έλα, έλα μαζί μου ; μου φαίνεται πώς εκεί πέρα είναι μία καλύβα !

Τώντι, εις άπόστασιν είκοσι βηματών, υπήρχαν μερικά σανίδια, τά όποια καθώς ήσαν στημένα, άλλα όρθια και άλλα πλαγιαστά, έσχημάτιζαν έν είδος καλύβης. Έφθασαν έως εκεί άκου ; ήμπούρεσαν, και ο Γιαννάκης έμβήκε. . .

Μέσα ούτε φύλλα υπήρχαν ούτε ρείκια, διά να εξαπλωθή κανείς ; άλλ' όπως δήποτε τώ χώμα δεν ήτο πολύ υγρόν, και ο Γιαννάκης έξηντηλέμενος πλέον, έστρώθη κάτω φαρδύς-πλατύς.

(Έπειτα συνέχεια)

Κατά τώ Γαλλικόν της Α. Ζεγγεφράη ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΣΡΟΙ

ΗΘΙΚΗ ΑΛΓΕΒΡΑ

(Έκ των του Βενιαμίν Φραγκλίνου)

« Άν έχετε ευχαρίστησιν, θα σας μάθω σήμερα τον τρόπον, με τον όποιον θα είμπορητε εις τώ μέλλον να λαμβάνετε ασφαλώς μίαν άπόφασιν.

Έν περιπτώσει δισταγμού, πότεν προέρχεται κυρίως η δυσκολία ; Έκ του ότι, και όταν ακόμη σκεπτόμεθα συντόμως, δια τά ύ π ε ρ και τά κ α τ α της άποφάσεως, τήν όποιαν πρόκειται να λάβωμεν, δεν μας έρχονται άμέσως εξ άρχης εις τον νουν. Θα μας παρουσιασθή εις τινα στιγμήν έν έπιχείρημα, ή το χάσωμεν άμέσως, και θα τώ διαλεχθώ άλλο. Έκ τούτου η τόσον βασανιστική εκείνη άμφιβολία, ή άμφιταλάντευσις, ο δισταγμός περι τήν λήψιν της άποφάσεως.

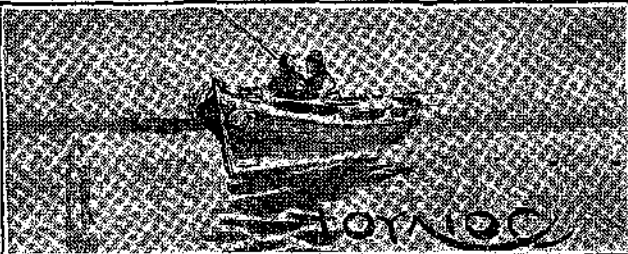
Ίδού κατά ποίαν μέθοδον απαλλάσσομαι έγώ της τοιαύτης άμηχανίας : Λαμβάνω φύλλον χάρτου, και δια μιάς

καθέτου τώ διαιρώ εις δύο στήλας. Έπί κεφαλής της πρώτης στήλης γράφω τήν λέξιν ύ π ε ρ, και επί κεφαλής της δευτέρας τήν λέξιν κ α τ α. Έπί δύο ή τρεις ημέρας σκέψωμαι, καταγράφω, κάτωθεν έκάστου των τίτλων τούτων, περιλήψιν των έπιχειρημάτων, τά όποια παρουσιάζονται έκάστοτε εις τώ πνεύμα μου, ύ π ε ρ ή κ α τ α του μέτρου, τώ όποιον πρόκειται να λάβω. Όταν έπιτέλους συναθροίσω επί του μικρού τούτου ύπομνήματος, άρκετούς συλλογισμούς αντίθετους, τότε αρχίζω να ζυγίζω τήν αξίαν έκάστου και να τους συγκρίνω προς άλλήλας. Όταν εύρω ότι δύο συλλογισμοί, — ανά εις έκαστέρωθεν, — έχουν τώ αυτό βάρος, σβύνω και τούς δύο κ α τ α, σβύνω και τούς τρεις ; αν δύο κ α τ α ισοσταθμίζουν τρεις ύ π ε ρ, σβύνω και τούς πέντε, και ούτω καθέξης, έως ου ίδω προς ποίον μέρος αποκλίνει η πλάστιγγη.

Μετά δύο ημέρας σκέψωμαι, αν δεν παρουσιασθή νέον τι έπιχείρημα, δυνάμενον ναλλοιώσθ τώ άποτέλεσμα, λαμβάνω τήν άπόφασιν μου όριστικώς.

Μολονότι, άυστηρώς είπεν, δεν δύνανται τις να ζυγίξη και να συγκρίνη τούς συλλογισμούς με όσην ακρίβειαν καταστράνει άλγεβρικώς αξιώσεις, έν τούτοις, άφ' ου θέσω ούτω πρό των όφθαλμών μου τώ σύνολον των αντίθετων συλλογισμών και εξετάσω χωριστά και συγκριτικώς ένα έκαστον των ύπερ και των κατά, μου φαίνεται τότε εύκολώτερον να έκφέρω έν όριστικόν συμπέρασμα και ναπόφασίσω. Νομίζω μάλιστα, ότι κατ' αυτόν τον τρόπον ύπόκειμαι όλιγώτερον εις λάθη. Τώ βέβαιον είναι ότι ώφελήθησιν μεγάλως από τήν μέθοδον ταύτην, η όποια ως εξίσωσις άλλου είδους, δύναται να όνομασθή η θ ε ι κ η Α λ γ ε β ρ α.

KIMON ΔΑΚΤΙΑΘΕ

Όλος ζωη και νεϊάτα μάς ήλθε κι' ο Άλωνάρης καιρός της ευτυχίας ! ώραία εποχή ! και τρέχει ο καθένας πεζός ή καβαλάρης ν' αναγαλλιάση τώρα μακρὰ 'στην έσοχή.

Τώ άφθονο σιτάρι αρχίζουν ν' άλωνίζουν 'ς τούς βερισμένους κάμπους γυναίκες και παιδιά και άλλοι θημνιάζουν και άλλοι τώ λιχνίζουν και βλοϊ τους δουλεύουν με άμέριμη καρδιά.

'Στά φουντωμένα δάση, 'ς τάνθοςπαρτα λιβάδια, 'ς τώ ρέμμα, πού τήν χλόη ποτίζει και φιλει, ψηλά 'ς τά κορφοβούνια και πέρα 'ς τά λαγκαδία γλυκοφωνη φλογέρα βαθείά άντιλαλει.

Και τίγγι ! τίγγι ! τίγγι ! όλο χτυπά με χάρη τώ χάλκινο κουδούνι, πού έχει 'ς τόν λαϊμό τώ' άθρο πρόβατάκι και τώ τρελλό κριάρι, πού κυνηγά τόν σκύλο της στάνης με θυμό.

Νωρίς τήν έσοδείά του καθένας έτοιμάζει, πριν φθάσουνε τά χιόνια κ' η βαροχειμωνιά ο τζιτζίκας μανάχα όλημερης φωνάζει, κρυμμένος ο τεμπέλης σε μία συκαμινιά.

Ό άρχιμουσική μου, τί τύχη σε προσμένει ! τί ταμπούρα θα παίξης μία 'μέρα φοβερό ! Άλλοίμιονον 'ς εκείνον, πού άσκοπα διαβαίνει και δίχως να δουλεύη σκοτώνει τόν καιρό.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Από 1^η Ιανουαρίου 1899

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

θα εκδίδεται καθ' εβδομάδα διπλή, ήτοι με 16 σελίδας του ίδιου χρώματος και με εξώφυλλον χρωματιστόν, αντί 14 δραχ. κατ' έτος διά τὸ ἑξωτερικόν, και αντί φράγκων 16 διά τὸ ἑξωτερικόν, ἀν 2000 τοῦλάχιστον ἕκ τῶν συνδρομητῶν της τὸ θελήσουν, ἀναγνωρῆτες τῶν συνδρομητῶν των οὕτω πύξημένην πρὸ της 1 Σεπτεμβρίου 1898

ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΕΝΟΙ τὴν πρότασιν ὀφείλουσιν νὰ συμπληρώσουν τὸ μετὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἀποσταλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας και νὰ το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, τὸ βραδύτερον μέχρι της 31 Αὐγούστου ε. ε.

ΔΕΙΤΟΜΕΡΕΙΑΣ περὶ τῶν ὄρων τῆς Ψηφορίας ζητήσατε εἰς τὴν προκήρυξιν, τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελίδι 220 τοῦ προηγουμένου 28ου φυλλαδίου.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΗΣΣΑ (Μεσαιωνικὸν Διήγημα)

Ὁ βαρώνος Νουαρμάν, Οὔγος ὁ Λύκος, ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸν πύργον του, τὸν ἐκτισμένον, ὡς φωλεὰ ἀετοῦ, ἐπὶ μιᾶς τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τοῦ Φορέζου.

Καὶ ἐπὶ τὰ ἔγνη Οὔγου τοῦ Λύκου, ὄλοι οὗτοι οἱ πολεμισταὶ διευθύνονται πρὸς τὸν πύργον τοῦ κόμητος Βαλφλερύ, Εὔδου τοῦ Χρυσοπώγωνος, ἑχθροῦ ἀσπόνδου τοῦ βαρώνου Νουαρμάν.

Ὁ κόμης Εὔδος ὁ Χρυσοπώγων ἐξεκίνησε και αὐτὸς ἐκ τοῦ πύργου του, — κειμένον εἰς τὴν κοιλάδα, ἐν τῷ μέσῳ χλοο-

ρου λειμῶνος, — και ἀκολουθούμενος ἐπισης ὑπὸ πάντων τῶν ἀνδρῶν του, φερόντων θηρευτικὰ κέρατα, δόρατα και ἄλλα ὄπλα κυνηγετικά, ἐτρέπη πρὸς τὸ ὄρος, δια νὰ κυνηγήσῃ ἀρκτους και ἀγριοχοίρους.

Ὡς κομήτης σου, Οὔγε Λύκε, δυστυχία σου, ἄς ἐβλαψες και μίαν μόνον τρίχα ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλλιά της κομησῆς Ματθιδής!

Ὁ κόμης ἐβύθισε τοὺς πτερινοστήρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου του, ὁ ὁποῖος ἐξώρμησεν ὡς βέλος πρὸς τὸν πύργον τοῦ Βαλφλερύ. Καὶ ἔφρασε μετ' ὀλίγου ἐκεῖ, διασχίσας ὄρη και κοιλάδας, ποταμούς και χειμάρρους.

Ὡς κομήτης σου, Οὔγε Λύκε, ἀνεφώνησεν Εὔδος ὁ Χρυσοπώγων.

Ὁ κόμης Εὔδος ὁ Χρυσοπώγων εἶρε εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἐλεφάντινον κέρας του και σαλπίζει τρίς, ἰσχυρῶς και παρατεταμένως.

Ὁ κόμης Εὔδος ὁ Χρυσοπώγων εἶρε εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἐλεφάντινον κέρας του και σαλπίζει τρίς, ἰσχυρῶς και παρατεταμένως. Ἄλλ' οὐδὲν κέρας ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πύργου.

Ὁ μικρὸς Τάκης, ὁ ὁποῖος διὰ πρώτην φοράν εἶδεν ἕνα παχὺ ψεῖρον νὰ παλῆ τὴν γλῶσσαν, ἀνεκραεῖ!

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Καὶ γιατί; Ὁ μαθητής: — Δὲν μας εἶπατε τόσες φορές, νὰ εἴμεθα πρώτοι εἰς τὸ ἀκούειν και τελευταῖοι εἰς τὸ ἐμμελεῖν;

ὁποῖος διέρχεται Εὔδος ὁ Χρυσοπώγων με τὴν ἀκολουθίαν του, ἀπὸ ὅλα τὰ γυρῖα, τὰ ὁποῖα διασχίζει, οἱ ἄνδρες εἴδονται και ἐνοῦνται μετ' αὐτοῦ, κρηγάζοντες:

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Καὶ γιατί; Ὁ μαθητής: — Δὲν μας εἶπατε τόσες φορές, νὰ εἴμεθα πρώτοι εἰς τὸ ἀκούειν και τελευταῖοι εἰς τὸ ἐμμελεῖν;

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

ΔΙΔΑΧΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

ΕΙΣΘΕ ἀνυπόμονοι νὰ μάθετε τὰ ποτελέσματα τῆς Ψηφοφορίας: Ἄς εἶναι πολύ ἐνωρίς. Ἐβραβεύσα ἀκόμη εἰς τὴν ἀγῆν (τὴν ὁποίαν, εἰς σας εἶπα, ἀποτελέσει οἱ προδιωχτοὶ τῶν ἰσλῶν μου) και εἰς τὰ εἴδη ἢ ἐστέρας (ἐπὶ τὴν κλειδίαν πλέον αἱ κἀλαι και γίνεται ἡ ἀποσπῆ) ἔχομεν ἀκόμη καιρῶν.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἀμολογήσῃ, εἰς εἶμας κενεχαριστήμενη και εἰς ἄλλον εὐλαπὶς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας. Πρώτη-πρώτη, τὴν Κυριακὴν τὸν πρωτῆ, ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἡ φίλη μου Πηνελόπη Ἀγιδος Κλειμέτινος, μετὰ τὸν δελτίον τῆς Ψηφοφορίας και τὰς 14 δραχμάς.

Ὡς κομήτης σου, Οὔγε Λύκε, ἀνεφώνησεν Εὔδος ὁ Χρυσοπώγων.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

μου διὰ πολὺν καιρῶν, και νὰ διατηρηται ἐκ μιλίας πάντοτε ἡ φιλομουσία των.

Ὡς κομήτης σου, Οὔγε Λύκε, ἀνεφώνησεν Εὔδος ὁ Χρυσοπώγων.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

ὀλίγη ζωὴν και ἐξῆς ἐπιπέδως νὰ το ἀναγνώσῃ. Ἡ μαμά σου ἔχει δικαίον, Ἄσπρη Γάτα, τὸ κατεῖνε πάντοτε καλλίτερον ἀπὸ τὸ τίποτε.

Διὰ τὴν Βικιοδαετριοῖδα, μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, θερμότητων ἐκφράσεων και ζωηροτάτων ἐπιπέδων περὶ τῆς ἀπρας ἐπιτυχίας της, μοῦ ἔγραψαν και οἱ ἔγες: τὸ Ταπεινὸν Ἴον, ὁ Μέλλων Ἦμος, τὸ Ἴονον Πέλαγος, ὁ Ἀγρυπνὸς Ἀράκιον, ὁ Φιλαρετικόν, τὸ Μπουκουνοῖνον Μουάδ, ὁ Κιθαροδὸς Ἀπόλλων, ἡ Ἴτέα, ὁ Πελοναύτης, ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα κτλ. κτλ.

Ὡς κομήτης σου, Οὔγε Λύκε, ἀνεφώνησεν Εὔδος ὁ Χρυσοπώγων.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ Ο ΑΡΑΚΟΝΤΑΣ

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

Ὁ δασκάλος: — Διὰ τὸ δὲν λέγεις μᾶλλον; Ὁ μαθητής: — Ἄς ποῦν οἱ ἄλλοι! ἐγὼ δὲ πῶ τελευταῖος.

'Ερωτην και τον Αθηνωνον — ο Μπάμ Μπόμ
 ερωτά το Χρυσόψαρο περί πόσον ετών εκδίδεται
 ή 'Ζεβεΐδαα'. — ή Ρωσική Καραμέλα ασπά-
 ζεται την Παπαρούσαν τού Ταμαϊσῶ — ή
 'Ιωάννα Γρέμ συγχαίρει την Πάλλησαν Καρ-
 διαν και την 'Προδοματίστραν διά τον προδι-
 θασμον και τας εύχεται τού χρόνου διπλωμα με
 όριστα — τού 'Ιόνου Πελάου ερωτά τού "Αψε
 Σβώε αν εκλείσσει τας εξετάσεις του — ο
 Περασός ασπάζεται τον 'Αγροπον Φάρον και
 τον συγχαίρει διά τού Βραβείον του — ή Μαγε-
 μένη 'Αερογαλιὰ ασπάζεται και συγχαίρει
 την 'Ιριδα — ο Μέλλων 'Ηρωε ζητεί ταρχικά
 τού Δουτίου, τον όποιον συγχαίρει διά τας
 Πνευματικάς 'Ασκήσεις του — τού Αρκίο Μα-
 στέλο παρακαλεί τον Ζεδων να του γράψη κά-
 ποτε όπο την Μασσαλιν, ερωτά δε τον Μπάμ
 Μπόμ αν σκοπεύη να κηρύ και πέτος ταελδιον —
 ο 'Αροναμάλας Δέων ασπάζεται τον Μαθ-
 ρον Πρίγκιπα — ή Μυστική Φωρή ασπάζεται
 την Ζακπίδα και έλπίζει να την γνωρίση ενός
 άλλου και προσωπικώς — ο Σαρδανάπαλος
 συγχαίρει την 'Ιριδα, και ζητεί ταρχικά τού
 Κήματος της Πρίγκηπον — ο Σπασμικός Φεγ-
 ρίτηρ έχει έως τώρα 15 τετραδία Μ. Μυστικών
 όμα τού λαμν 25 δε βραδύων τού κολλιτερου —
 ή Ταχυδαμος Περιστέρα ασπάζεται τού 'Αν-
 θος της Αναταλής — Έκ μέρους τού φίλου του
 'Αλεξάνδρου Οικονομίδου, ο 'Ασπροκοταμί-
 της με παρακαλεί να ερωτήσω τας φίλας μου
 'Ιουμήνη Ζάννον, 'Ελένη Βαρουδάση, Γερ-
 ναλαιαν Σουλωτίτισσαν και Αδραν τού Εδφεινον
 αν έλαθον άγγελίας τού Οικονομίδου και να τας
 παρακαλέσω να τας επιστρέψουν, αν συχον άνε-
 γραφον συνδραμητάς.

Αι λοιπαί πληροφοριαί, έλλείπει χώρου, πα-
 ραλείπονται.

Μικρά Μυστικά : Αι προτάσεις αυτης
 της δεσμοδότης αναβάνονται διά την προσεχή,
 έλλείπει χώρου.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή
 Διάπλασις προς τους φίλους της : Σηκίτηρον
 τού Διδε (δεν άνταλλάσσων Διοι και φαίνεται
 ότι ου έτυχε να εκλέξη μη άνταλλάσσοντας' ε-
 πίμεινε και θα εκπιτήξη) Γουλιέλμιν Τέλλερ
 (ο όποιος πρώτος κάλιν εύρε την Μαργαρί της
 Μαχίτης; Βικάνος) 'Ανθος της Αύγης, Ηέτρον
 Καροδου (διατί άφινει το ψευδώνυμον σου) 'Ορφέα
 (εστειλα έκ νέου στείλει δι' έμου την
 προς τού Τραπεζοάκι επιστολήν) 'Αντιστορέδι-
 λον, Μολαϊδην, 'Ελαγον των Δαδων, Μπάμ
 Μπόμ (το περισσέυμα κατετίθη εις τού Ταμαϊσων
 των 'Αδρών) Βρένον, 'Αροστονον Αράχορτα
 (σε περιμένω) 'Αγγορολογιωτάτον (ποιός
 τη χαρά σου λοιπόν, που έβρισκασι τώρα εις
 την πατρίδα!) 'Ιωάνναν Γρεμ (εύχε!) Α. Π.
 Αρίθαρ (ή έλλειψις τού χώρου με' έκαμε να το
 αναβάλω έως τώρα με την εύτησιν του φύλλου,
 θα γίνων και αύται οι Διαγωνισμοί χωρίς άλλο)
 'Ιόνου Πελάου (να!) Νησον εδω Φαιάκων
 Πτε-Πτε Πλοδη (ο όποιος, λέγει, έμαθε περισ-
 σότερα από έμε παρα από τού Σχολειον) Φι-
 λέλληνα Μικρασιάνην, 'Γεν τής Νοστιάη (να
 μου γράψη πως πενήσ εις την έσχών) Α.
 Στεφανίστην, Ζοφρεν Μοσαίαν (στέλλε, διότι
 ο Διαγωνισμός διάφηση' αι τιαούτου εΐδους
 Πνευμ. 'Ασκήσεις άπαιτούν χωρον, διά τούτο
 δεν δημοσιεύω) 'Ακείνα 'Ηλλων την εκ Μακρο-
 χωριου (ο χαρτης των Δύσωνν πωλείται εις
 τας έκείλους, αν έμποτος τιμάται 1 φρ.) Περασά
 (Μαν προσεχώς) Ταπεινόν 'Ιον, 'Ελληνικήν
 θύλασσαν, 'Ετσι θέλω (ο όποιος ηύρε την
 Μαργαρί) Κλεισθέτην Φιλάρετον (έν τιαού-
 τη περιπτώσει ή λύσις θεωρείται όρθή' ώστε
 εινε περιτόν να σημειώνονται έλαι αι εύρεθείσαι
 λέξεις) Μαγεμεννήν 'Αερογαλιάν (λοιπόν,
 αναμένω) Εδδρον Ναστιη (έλπίζω τώρα να
 λαμβάνω μέρος εις έτους αύτης διαγωνισμούς)
 'Αρκίο Μαστέλλο, Μακροδέλεκω (σ' ευχαρι-

στώ διά τας τόσον καλώς διαβάσεις) Χ. Γ.
 Μωσιήην, Σπασμικός Φεγγίτηρ (περί δσον
 μοι γράφεις δέν είμπορώ να σου είπω τίποτε,
 διότι άνοωσ και τα πρώτιστα και τα πράγματα)
 Λεωνδ 'Ελέφαντα, Ταχυδαμος Περιστέρη.
 (χαίρω που έγινεσ καλά και θέλω να μου γρά-
 ψησ συχότερα) 'Ερωθρον Θάλασσαν (εις διλας
 σου τας ερωτήσεις απαντώ ναί!) Κομπίλου-
 σαν Θάλασσαν (έλαβα την Καλλ. τούρα άκα-
 μένω τας 'Ασκήσεις!) 'Αρθιόμενον Μενεξίν
 (τώρα πλέον εινε άργά δια την πληροφορίαν σου
 εκεινήν περί Μεδάνων) Ρόδων τού 'Ασπιρίδου
 (χαίρω πολύ που έγινεσ έντελώς καλά γράψε
 μου) Αφρικαν Ποιήτην (βεβαιώς τα κιβδηλα
 νομισματα, όσον φρατα και αν εινε, δεν αξίζουν
 τίποτε' άλλα διατι και τού γνήσια να μην εινε
 στυλπάν και καλλιτεχνικά;) Α'ΐνον (έχει καλώς)
 Ναϊάδα (εύχε, κόρη μου, λαμπρά τα γράφεις,
 αι κρίμα να μην έχω τόπον δια μερικά άποστά-
 ματα εκ της επιστολής σου) Βραχυσισμένην
 Κουκουβάρτην (α' έγω έννομιμα, ότι τωρα που
 έινεθα πλησιότερα, θα μου γράφης συχότερα)
 Ψάλλοντα 'Ρύακα (προς Ν. μόνον ή επιστολή
 ιστάλη)

Εις δδας επιστολάς έλαβα μετά την 6
 'Ιουλιου διαπαντήσαι εις τού προσεχίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λήσεις στέλλονται μέχρι της 23 Αυγουστου
 'Ο χαρτης των λήσεων, επί τού όποιου έδων να γράψωσι
 τας λύσεις των οι δεσμοποιούμενοι, πωλείται έν
 τού Γραφείον μας εις φρούλλου, αν έκαστος
 περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

- 373. Δεξιγράφος.
 'Αν πάρης πρώτα τού Γαϊθάρου την σφύρα,
 Κι' έλο τού σφύρα τού ύστερο, χωρίς κεφάλι,
 Θα βής — με πόσων έπιπλήλι σου και χαρά! —
 Κάτι ύψηλόν κι' άπειρους μέγα να προβάλη.
- 374. Συλλαβογράφος.
 Μίαν κρήσιν με φθόνον μουσικίης εάν συνόδεσης
 θαυμασόν τι και κυρίπνον παραυτός διαποτελήςος.
- 375. Στοιχειογράφος.
 Κι' αν της κόψω τού λαιμό . . . πάλε τίποτα δεν
- 376. Αίνιγμα.
 'Αν και είμαι λέξις μια
 διπλήν έχω σημασίαν:
 Θα με εύρης εις τα πλοία
 'Αλλά . . . και εις την 'Ασιαν!
- 377. Κοικωτόν.
 'Αντί των σταυρών να τε-
 θήσι ανά μια ή δύο συλλαβαί
 τοιπτώται, ώστε ενούμεναί
 μετά της προηγουμένης συλ-
 λαβής ναποτελώσιν μίαν λέξιν
 και μετά της επομένης συλλα-
 βής, Ετέραν λέξιν.

373. Δεξιγράφος.
 'Αν πάρης πρώτα τού Γαϊθάρου την σφύρα,
 Κι' έλο τού σφύρα τού ύστερο, χωρίς κεφάλι,
 Θα βής — με πόσων έπιπλήλι σου και χαρά! —
 Κάτι ύψηλόν κι' άπειρους μέγα να προβάλη.

374. Συλλαβογράφος.
 Μίαν κρήσιν με φθόνον μουσικίης εάν συνόδεσης
 θαυμασόν τι και κυρίπνον παραυτός διαποτελήςος.

375. Στοιχειογράφος.
 Κι' αν της κόψω τού λαιμό . . . πάλε τίποτα δεν
 Νησος πάντα μένει αυτή, μόνα τον καιρό μου

376. Αίνιγμα.
 'Αν και είμαι λέξις μια
 διπλήν έχω σημασίαν:
 Θα με εύρης εις τα πλοία
 'Αλλά . . . και εις την 'Ασιαν!

377. Κοικωτόν.
 'Αντί των σταυρών να τε-
 θήσι ανά μια ή δύο συλλαβαί
 τοιπτώται, ώστε ενούμεναί
 μετά της προηγουμένης συλ-
 λαβής ναποτελώσιν μίαν λέξιν
 και μετά της επομένης συλλα-
 βής, Ετέραν λέξιν.

κατεπίστων, δεξιζ μὲν τόνομα νόμφης, ἀριστερῶ
 δε λέξις σημαίνουσα χρέος ἢ ποιὴν χρηματικὴν.

378. Προδβλῆμα.
 Πέρον τις εἶχε κοινοβόλιον τὸ ὅποιον αἱ γα-
 βραὶ, δταν ἐμετρῶντο ἀνά δύο, ἐπερίσσαντο εἰς τὸ
 τέλος μία, δταν δὲ ἀνά τρεῖς, οὐδέμία, δταν δὲ
 ἀνά τέσσαρες, ἐπερίσσαντο πάλιν μία, τέλος δὲ
 ἄν ἐμετρῶντο ἀνά πέντε, ἐπερίσσαντο πάλιν
 μία. — Πόσα χάνειρας εἶχε τὸ κοινοβόλιον;

380-381. Μαγική Σαββαθά.
 Τῷ ἀνταλλαγῇ ἐπὶ σιουδήσοτε γράμματι
 ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν,
 πάντοτε τῆς αὐτῆς σχηματίσων ἑλλας πλεον
 λέξεις:

Μῶλος, τέκος, ἕκος, ὀστῶ, εἶφος.
 385. Ποικίλη 'Ακροβοιχίς.
 'Εκ τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ πρῶτον γράμ-
 μα τῆς πρώτης, τὸ δευτερον τῆς δευτέρας, τὸ
 τρίτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον τῆς τετάρτης,
 καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦσι τὸ θῆμα ἀρχαίου
 θασίλως.

1. Στρατηγός. 2. Σοφός. 3. Νήσος τῆς 'Ε-
 λάδος. 4. Ζών. 5. Πόλις τῆς 'Ασίας. 6. Φυτὴ.

386. Λογοπαίγιον.
 Πότε τὸ μικρὸ παιδί σηκώνει τὴν τροχὸν τοῦ;
 387. Ἐλλιποδύμῳνον.

νι-ση-εασει-ου-αιο-
 388. Φωνηεντόλιπον.
 Κε-τυ-ματην-κ-ε-π-κλ-ε.

389. Γοίφος.
 ('Ἡρε 'Ἡρε 'Ἡρε 'Ἡρε
 αὶ καλοὶ τί) θύμος.

ΛΥΣΕΙΣ

252. 'Ισις (ε,ε). — 253. Λοκίς, ρίς. — 254.
 'Αρβον, 'Αρμον. — 255. ΡΒΑ (ΚΟΡΕ)
 256-260. Γνωμένης τῆς ΡΒΑ (ΕΑΡΗ)
 ἀνταλλαγῆς διὰ τού γραμ- ΑΡΑ (ΔΡΑ)
 ματος Φ, σχηματίζον-
 ται αι λέξεις : ἄρρος, γίλος, φήμη, φόναι,
 φάκος. — 261. 'Ο ἀκαμάτης δέν τρώγει ἀνώ-
 δαλα γιά να μή ται σπάρη. — 262. 'Ο ἐπιπλοὶ
 ἔπαιτει. — 263. Πάσακον μὲν ἔκουσον δέ —
 264. Σημίον αἰρού μῆλλον ἢ κέρδος αἰσχροῦ.
 265. 'Όνος, σόνος. — 266. Τὸ αἴνιγμα.
 267. Α Ι Σ Ω Π Ο Σ 268. Σολομών, Σο-
 Ι Ι Ο Κ λωμός. — 269. ΠΗ-
 Σ Ι Κ Ε Ι Α ΔΑΡΟΣ 'Ινδία, νεί,
 Ω Ρ Ω Π Δανία, Δίος, πύος,
 Π Ο Λ Ω Ν Ι Α 'Όσα, Σάρρα. —
 Ο Ι Ι Ν 270-274. Γνωμένης
 Σ Κ Α Π Α Ν Η τῆς ἀνταλλαγῆς δι'
 τῶν γραμμάτων ΔΑ,
 σχηματίζοντες αι λέξεις : κάλλος, Γαλλία,
 θάλλω, λαλιὰ, μῆλλον. — 275-277. 1. 'Επ-
 δων, 2. Κῆνος, 3. Ταός. — 278. ΒΕΒΤΟΥ-
 ΛΑΣ (1. Βασίλειος, . . . 'Ιππος, 3. Σβλων, 4.
 Τροία, 5. 'Όπλον, 6. 'Υδωρ, 7. Αδρα, 8. 'Αβρα,
 9. Σάμος). — 279. Τὴν ἐποχὴν ἐκαινὴν δέν ὀψί-
 χον διδρατραί, ἐπομένως οὐτε ἀκόλουθος διὰ τῆ
 ὑπερβασίαν ταύτην, ὥστε να γνωρίζωμεν τῆμα
 του. — 280. 'Εχίωνα (έχει-δων). — 281. Μη-
 ἐπιθέται ἀλλοτριὰ καὶ ἀδύνατα. — 282. 'Αγ-
 ρως ἢ δέξα τῶν ὑπερ πατρίδος πέδοντων —
 283. 'Ο 'Οδυσσεύς ἦν ἔξ 'Επικλήσου.